

Kapitel 23

Hans Peter Hansen fra Otterup, Nordfyn – fattig væversøn, der gjorde sin lykke i Amerika

Hans Hansen og hans kone, Ane Kirstine Pedersdatter, var fattige. De boede hos Hans Hansens far, der var husmand i Hjørsløv, Otterup Sogn. Her blev deres to ældste børn født, Karen Marie den 23. maj 1841 og Hans Peter den 25. september 1843. To mindre søskende døde tidligt.

Kort efter Hans Peters fødsel flyttede familien til Egense i Norup Sogn. De købte et hus med en lille have, hvor der var to pæretreer, to æbletræer og plads til lidt kartofler og urtesager. En ko og et par får holdt sit indtog og ved at leje noget jord, skaffede de græsning til dem. I et rum i huset blev Hans Hansens væv sat op, idet han agtede at forsørge familien ved at væve. Forude ventede alen efter alen på at blive vævet og omsat i afdrag på huset, som de endnu ikke ejede ret meget af.

Det var en ulykke, da Hans Hansen blev indkaldt i 1848. Alle tre år måtte han gøre krigstjeneste, og imens måtte Ane Kirstine helt alene sørge for hjemmet i Egense. Tuberkulosen sneg sig ind på hende, og hun begyndte at hoste og skrante. Hun hang af på den og skæmmede sig, efterhånden som sygdommen fik tag i hende. Hun døde i november 1854, en tragisk

begivenhed for familien. Hans Peter glemte aldrig sin mor, og han glemte heller aldrig sin far, væveren, der i sin sorg ravede rundt og blamerede sig i fuldskab. Hans Peter lovede sig selv aldrig at komme i en sådan tilstand.

Faderen giftede sig næste år med Ane Margrethe Hansdatter fra Lindø. Hans Peter var da tolv år gammel, og han kom ud hos en gårdmand for at vogte køer, barndommen var slut.

Hermed får Hans Peter ordet for selv at fortælle om, hvordan han blev mormon, og om rejsen til Amerika:

Efter pladser i Egense og Hasmark, kom jeg i tjeneste hos Elias Møller på Eliasminde i Egense, hvor jeg var i tre år. En rigtig god plads. Fjordmarken var inddæmmet, men der stod endnu vand mange steder, og jeg nød at ro for Elias Møller, når han ville ud på sine hyppige fisketure og jagter.

I efteråret 1861 tog jeg til Odense og fik arbejde hos en farver. Jeg var lille og spinkel, og det daglige arbejde med gam og klæder i koldt vand gav mig feber, og jeg blev der kun et halvt år. Den 1. april 1862 fik jeg plads lidt uden for Odense hos en mindre gårdmand, der hed Langkilde. Det var et dårligt sted at være på kost, og da jeg i løbet af sommeren kom